

ພຣະທັມດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫົກສິບຫ້າ

ເປີດເຜີຍຜົນພະຍາກອນອັນປະສານຖັກ: ຈາກອາເລັກຊານເດີມະຫາລາດ
ສູ່ໂຮມສະໄໝບັດຈຸບັນ

Jeff Pippenger
2024-03-29

ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາປະຫວັດສາດທຶກດິດຂຶ້ນພາຍຫຼັງການສົນພຣະຊົນຢ່າງກະທັນຫັນຂອງອາເລັກຊານ
ເດີມະຫາລາດ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງປີ 538 ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍໃນປີ 1798.

ແລະເມື່ອລາວຈະລຸກຂຶ້ນຢືນຢັດ, ອານາຈັກຂອງລາວຈະຖືກທຳລາຍ
ແລະຈະຖືກແບ່ງອອກໄປທາງລົມທັງສີ່ແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ; ແລະຈະບໍ່ຕົກແກ່ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງລາວ,
ທັງບໍ່ເປັນໄປຕາມອຳນາດປົກຄອງທົ່ວເຄືອບົກຄອງຢູ່; ເພາະອານາຈັກຂອງລາວຈະຖືກຖອນອອກໄປ,
ແມ່ນແມ່ກະທົງຕົກແກ່ຄົນອື່ນນອກເໜືອຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ແລະກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະເຂັ້ມແຂງ,
ແລະຈຳນາຍຜູ້ໜຶ່ງໃນບັນດາຈຳນາຍຂອງລາວດ້ວຍ; ແລະລາວຜູ້ນັ້ນຈະເຂັ້ມແຂງຍັກວ່າລາວ
ແລະຈະມີອຳນາດປົກຄອງ; ອຳນາດປົກຄອງຂອງລາວຈະເປັນອຳນາດປົກຄອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
ແລະເມື່ອສິ້ນສຸດຫຼາຍປີພວກເຂົາຈະເຂົ້າຮ່ວມຜູກພັນກັນ;
ເພາະທິດາຂອງກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະມາຫາກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອເພື່ອທຳສັນຍາຕົກລົງ:
ແຕ່ນາງຈະບໍ່ຮັກສາກຳລັງແຫ່ງແຂນໄວ້ໄດ້; ທັງລາວກໍຈະບໍ່ຢືນຢູ່, ຫຼືແຂນຂອງລາວກໍດ້ວຍ.
ແຕ່ນາງຈະຖືກມອບໄວ້, ແລະພວກທຶນຳນາງມາ, ແລະຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ນາງ,
ແລະຜູ້ທີ່ເສີມກຳລັງແກ່ນາງໃນຄາວນັ້ນ. ແຕ່ຈາກກົງໜຶ່ງແຫ່ງຮາກຂອງນາງ
ຈະມີຜູ້ໜຶ່ງລຸກຂຶ້ນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງລາວ, ຜູ້ຊຶ່ງຈະມາພ້ອມກອງທັບ,
ແລະຈະເຂົ້າໄປໃນບ້ອມບາການຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ, ແລະຈະກະທຳການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ພວກເຂົາ,
ແລະຈະມີໄຊຊະນະ: ແລະຍັງຈະນຳພະຂອງພວກເຂົາໄປເປັນເຊວຍສັກເຂົ້າສູ່ອິຢິບ,
ພ້ອມທັງບັນດາຈຳນາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະພ້ອມທັງພາຊະນະອັນມີຄ່າຂອງເງິນແລະຄຳ;
ແລະລາວຈະດຳລົງຢູ່ໄດ້ຫຼາຍປີກວ່າກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ. ດັ່ງນັ້ນ
ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະເຂົ້າມາໃນອານາຈັກຂອງລາວ, ແລ້ວຈະກັບຄືນໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ.
ດານິເອນ 11:4-9.

ໃນທຶສູດ, ຫຼັງຈາກອານາຈັກຂອງ Alexander the Great ຖືກແຕກອອກ,
ບັນດາຜູ້ທີ່ສູ້ກັນເພື່ອຄວບຄຸມອານາຈັກເດີມນັ້ນໄດ້ພັດທະນາກາຍເປັນສອງອານາຈັກຫຼັກ.
ອານາຈັກໜຶ່ງຄວບຄຸມພາກໃຕ້ຂອງອານາຈັກເດີມຂອງ Alexander ແລະ
ອີກອານາຈັກໜຶ່ງຄວບຄຸມພາກເໜືອ. ນັບແຕ່ຈຸດນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ໃນການບັນຍາຍທາງຄຳພະຍາກອນ
ພວກເຂົາຖືກລະບຸຢ່າງງ່າຍດາວວ່າ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ແລະ ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ.
ເມື່ອການຕໍ່ສູ້ເພື່ອອຳນາດຄອບງຳໂລກໄດ້ມາຮອດຈຸດທຶກຟັນລະນາຢູ່ລະຫວ່າງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ ແລະ
ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ເທົ່ານັ້ນ, ສັນຍາລັກຂອງສອງອານາຈັກນັ້ນກໍດຳເນີນຕົວໄປຕະຫຼອດທັງບົດ.

ໃນຂໍ້ທີ່ຫ້າ, ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ ແລະທ່ານມີກຳລັງແຂງແຮງ,
ແຕ່ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອກໍມີກຳລັງແຂງແຮງເຊັ່ນກັນ ແລະອານາຈັກຂອງທ່ານກວ້າງໃຫຍ່ກວ່າ.
ຕໍ່ມາໃນຂໍ້ທີ່ຫົກ, ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໄດ້ສະເໜີການເປັນພັນທະມິດກັບອານາຈັກແຫ່ງທິດເໜືອ. ສັນຍາສັນຕິພາບ
ນັ້ນໄດ້ຖືກຮັບປະກັນໂດຍກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ມອບພຣະທິດາຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ,
ເພື່ອໃຫ້ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອສາມາດອະພິໄສກັບນາງ
ແລະຮັບຮອງພັນທະມິດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຜູກພັນທາງຄອບຄົວ. ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໄດ້ຍິນຍອມ,

ແລະໄດ້ປະຖົມພຣະມະເຫສີຂອງຕົນ, ແລ້ວອະພິເສກກັບເຈົ້າຍິງຈາກທິດໃຕ້,
ແລະພັນທະມົນນົນກໍໄດ້ຖືກລົດລົມຂຶ້ນ.

ໃນທຶສຸດ ເຈົ້າຫຍິງແຫ່ງພາກໃຕ້ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸດຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແຕ່ໃນບັນຍາຍ
ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອໄດ້ເປືອນກ່າຍພັນລະຍາໃໝ່ຂອງຕົນ, ແລະປະຖົມນາງໄວ້,
ດັ່ງທີ່ເຂົາເຄີຍເຮັດກັບພັນລະຍາຄົນທຳອິດຂອງຕົນ, ແລະຮັບພັນລະຍາຄົນທຳອິດກັບຄືນມາ,
ແຕ່ທັນທີທີ່ພັນລະຍາເດີມໄດ້ຮັບການຟື້ນສະຖານະ ແລະມີອອກາດ, ນາງໄດ້ສັງຫານກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ,
ເຈົ້າສາວແຫ່ງພາກໃຕ້ຂອງເຂົາ, ບຸດຂອງນາງ, ແລະຂ້າລາຊະບໍລິພານຊາວອີຢິບຂອງນາງທັງໝົດ.
ການກະທຳທີ່ພັນລະຍາເດີມສັງຫານເຈົ້າຫຍິງແຫ່ງພາກໃຕ້ແລະບຸດຂອງນາງ
ໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມໂກດແຄ້ນແກ່ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຫຍິງແຫ່ງພາກໃຕ້,
ແລະພົ້ນອົງຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງນາງໄດ້ລຸກຂຶ້ນລວບລວມກອງທັບ ແລະໂຈມຕີອານາຈັກແຫ່ງພາກເໜືອ.

ກອງທັບພາກໃຕ້ໄດ້ມີໃຊ້ເໝືອນກະສັດພາກເໜືອ, ແລະພັນລະຍາຄົນທຳອິດຜູ້ໄດ້ສັງຫານກະສັດພາກເໜືອ,
ພ້ອມທັງເຈົ້າສາວຈາກພາກໃຕ້ແລະບຸດຂອງລາວ, ກໍຖືກປະທານຊີວິດໃນເວລາຕໍ່ມາ. ບຸດຂອງພັນລະຍາເດີມ,
ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ເປັນກະສັດຜູ້ປົກຄອງພາກເໜືອເມື່ອບໍ່ດົນກ່ອນຂອງຕົນເສຍຊີວິດ,
ຖືກຈັບຕົວແລະຖືກນຳກັບໄປຍັງອີຢິບໂດຍກະສັດພາກໃຕ້, ພ້ອມກັບສົງປະດິດຂອງອີຢິບບາງຢ່າງ
ແລະຮູບເຄົ້າລົບທີ່ເຄີຍຖືກອານາຈັກພາກເໜືອຍຶດໄປຈາກອານາຈັກພາກໃຕ້ໃນການສູ້ຮົບກ່ອນໜ້ານັ້ນ.
ເມື່ອໄປຮອດອີຢິບແລ້ວ ກະສັດພາກເໜືອຜູ້ຖືກຈັບຕົວນັ້ນຕົກຈາກຫຼັງມ້າແລະເສຍຊີວິດ. Uriah Smith
ໄດ້ລະບຸປະຫວັດສາດໄວ້ດັ່ງນີ້.

“ຂໍ້ 6. ແລະເມື່ອສົນສຸດແຫ່ງປີທັງຫລາຍ ພວກເຂົາຈະເຂົ້າຮ່ວມກັນ;
ເພາະທິດາຂອງກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະມາຫາກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອເພື່ອເຮັດຂໍ້ຕົກລົງ;
ແຕ່ນາງຈະບໍ່ສາມາດຮັກສາອຳນາດແຫ່ງແຂນໄວ້ໄດ້; ທັງເຂົາກໍຈະບໍ່ຍິນຢູ່ ຫລືແຂນຂອງເຂົາ;
ແຕ່ນາງຈະຖືກມອບໄວ້, ແລະພວກທົນຳນາງມາ, ແລະຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ນາງ,
ແລະຜູ້ທີ່ເສີມກຳລັງແກ່ນາງໃນຄາວເຫລົ່ານັ້ນ.”

“ໄດ້ມີສິ່ງຄາມບ່ອຍໆລະຫວ່າງກະສັດແຫ່ງອີຢິບ ແລະ ຊີເຣຍ. ໂດຍສະເພາະ
ກໍເປັນດັ່ງນັ້ນໃນສະໄໝຂອງບໍໂຕເລມີຟີລາເດລຟັສ, ກະສັດອົງທີສອງແຫ່ງອີຢິບ, ແລະ ອັນຕ໌ໂອຄັສ
ເທໂອສ, ກະສັດອົງທີສາມແຫ່ງຊີເຣຍ. ໃນທຶສຸດ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງສ້າງສັນຕິພາບ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າ
ອັນຕ໌ໂອຄັສ ເທໂອສ ຈະຕ້ອງປະຖົມພັນລະຍາເກົ່າຂອງຕົນຄື ລາໂອດິເຊ ແລະ ບຸດຊາຍສອງຄົນຂອງນາງ,
ແລະ ຈະຕ້ອງອະພິເສກກັບເບເຣນິເຊ, ທິດາຂອງບໍໂຕເລມີຟີລາເດລຟັສ. ດັ່ງນັ້ນ
ບໍໂຕເລມີຈຶ່ງນຳທິດາຂອງຕົນໄປຫາອັນຕ໌ໂອຄັສ, ພ້ອມທັງມອບສິນສອດຈຳນວນມະຫາສານໃຫ້ແກ່ນາງ.”

“ແຕ່ນາງຈະບໍ່ສາມາດຮັກສາອຳນາດແຫ່ງແຂນນັ້ນໄວ້ໄດ້;” ນັ້ນຄື ຜົນປະໂຫຍດແລະອຳນາດຂອງນາງກັບ
Antiochus. ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງ; ເພາະວ່າໄມ່ດິນຕໍ່ມາ, ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມຮັກຊົວຂະນະໜຶ່ງ,
Antiochus ໄດ້ນຳເມຍຄົນກ່ອນຂອງຕົນ, Laodice, ແລະລູກຂອງນາງ, ກັບເຂົ້າສູ່ລາຊສຳນັກອີກ.
ແລ້ວຄຳພະຍາກອນກ່າວວ່າ, ‘ທັງລາວ [Antiochus] ຈະບໍ່ດຳຮົງຢູ່ ຫລືແຂນຂອງລາວ,’
ຫລືຊື່ສາຍຂອງລາວ. Laodice, ເມື່ອໄດ້ຮັບການຟື້ນຄືນສູ່ຄວາມໂປດປານແລະອຳນາດ, ໄດ້ຍ້ານວ່າ,
ເນື່ອງຈາກນີ້ເສຍອັນບຸນແບງງ່າຍຂອງລາວ, Antiochus ອາດຈະເຮັດໃຫ້ນາງເສຍກຽດອີກ ແລະເອີ້ນ
Berenice ກັບຄືນມາ; ແລະເມື່ອຄິດວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດນອກຈາກຄວາມຕາຍຂອງລາວທີ່ຈະເປັນຫຼັກປະກັນອັນມີ
ຜົນຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ເຫດການເຊັ່ນນັ້ນ, ນາງຈຶ່ງໃຫ້ມີການວາງຢາພິດລາວໃນໄມ່ດິນຕໍ່ມາ.
ທັງເຊື້ອສາຍຂອງລາວທີ່ຕົກຈາກ Berenice ກໍບໍ່ໄດ້ສືບທອດລາຊະອານາຈັກຕໍ່ຈາກລາວ; ເພາະ Laodice
ໄດ້ຈັດການກົດຈະການຕ່າງໆ ຢ່າງແຍບຄາຍ ເພື່ອຮັບປະກັນບັນລັງໃຫ້ແກ່ບຸດຊາຍຄົນໂຕຂອງນາງ,
Seleucus Callinicus.”

“ແຕ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ອາດຄົງຢູ່ໂດຍບໍ່ຖືກລົງໂທດໄດ້ດັ່ງນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ພະຍາກອນໄດ້ທຳນາຍໄວ້ຕໍ່ໄປ, ແລະດັ່ງທີ່ປະຫວັດສາດໃນພາຍຫຼັງໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນ.”

“ຂໍ້ 7. ແຕ່ຈາກກົງໜຶ່ງແຫ່ງຮາກຂອງນາງ ຈະມີຜູ້ໜຶ່ງລຸກຂຶ້ນແທນຕໍາແໜ່ງຂອງລາວ, ຜູ້ນັ້ນຈະຍົກກອງທັບມາ, ແລະຈະເຂົ້າໄປໃນບ້ອມປາການຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ, ແລະຈະກະທຳການຕໍ່ສູ້ກັບເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະຈະໄດ້ຊັບຊະນະ; 8. ແລະລາວຈະນຳພະຣະຂອງເຂົາ, ພ້ອມທັງບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາ, ແລະພາຊະນະອັນມີຄ່າຂອງເງິນແລະຄ່າຂອງເຂົາ, ນຳໄປເປັນເຊື້ອຍິງປະເທດເອຢິບ; ແລະລາວຈະດຳລົງຢູ່ຕາມບ້ອມປາການກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ. 9. ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະເຂົ້າມາໃນອານາຈັກຂອງຕົນ, ແລ້ວຈະກັບຄືນໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ.”

“ກົງໜຶ່ງອອກມາຈາກຮາກດຽວກັນກັບເບເຣນິກ ຄືອ້າຍຊາຍຂອງນາງ ປໂຕເລມີຢູເຣີກເຕສ. ທັນທີທີ່ລາວໄດ້ສືບຕໍ່ພະບໍດີຂອງລາວ ປໂຕເລມີຟິລາເດລຟັສ ໃນລາຊະອານາຈັກເອຢິບ, ລາວກໍລຸກໄໝ້ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມໄວ້ໄຢໃຫ້ແກ່ການຕາຍຂອງນ້ອງສາວຂອງລາວ ຄືເບເຣນິກ, ຈົ່ງໄດ້ລະດົມກອງທັບອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະບຸກເຂົ້າໄປໃນດິນແດນຂອງກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ ຄືເຊເລວຄັສ ຄາລລິນຄັສ, ຜູ້ຊົງກັບມານດາຂອງລາວ ຄືລາໂອດີເຊ, ປົກຄອງຢູ່ໃນຊີເຣຍ. ແລະລາວໄດ້ມີໃຈເໝືອດເຂົ້າທັງຫຼາຍ ຈົນເຖິງຂຶ້ນພິຊິດຊີເຣຍ, ຊີລີເຊຍ, ດິນແດນສ່ວນເທິງທີ່ຢູເຣີກແມ່ນຳຢູເຣຕີສ, ແລະເກຣັກບໍ່ຈະທົບທຽບເອເຊຍ. ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າມີການກະບົດເກີດຂຶ້ນໃນເອຢິບ ອັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລາວຕ້ອງກັບຄືນບ້ານເມືອງ, ລາວກໍໄດ້ບໍ່ສະດົມອານາຈັກຂອງເຊເລວຄັສ, ເອົາເງິນສີໝືນຕາລັນ ແລະພາຊະນະອັນມີຄ່າ ພ້ອມທັງຮູບເຄົາລົບຂອງພະທັງຫຼາຍສອງພັນຫ້ຮ້ອຍອົງ. ໃນບັນດານີ້ ມີຮູບເຄົາລົບທີ່ເຄີມບິຊິສເຄີຍໄດ້ເອົາໄປຈາກເອຢິບ ແລະຂົນໄປຍັງເປີເຊຍໃນອະດີດ. ລາວເອຢິບ, ເນື່ອງຈາກຍຶດຕິດຢ່າງສູງສຳລັບເຊີງກັບການນັບຖືຮູບເຄົາລົບ, ຈຶ່ງມອບສົມມານາມແກ່ປໂຕເລມີວິາ ຢູເຣີກເຕສ, ຫຼືຜູ້ທຳຄຸນປະໂຫຍດ, ເປັນການຍົກຍ້ອງທີ່ລາວໄດ້ຟື້ນຄືນບັນດາພະຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກກວາດຕ້ອນໄປ ຫຼັງຈາກຫຼາຍປີມາແລ້ວນັ້ນ.”

“ນີ້, ຕາມທີ່ Bishop Newton ກ່າວ, ແມ່ນບັນຊີຂອງ Jerome, ທີ່ອີງຕາມຈາກນັກປະຫວັດສາດໂບຮານ, ແຕ່ທ່ານກ່າວວ່າ ຍັງມີນັກປະພັນອື່ນໆທີ່ຍັງຫຼົງເຫຼີອີ້ ຜູ້ຍິນຢືນຊ້າຍລະອຽດຫຼາຍປະການດຽວກັນ. Appian ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ ເມື່ອ Laodice ໄດ້ຂ້າ Antiochus ແລະຕໍ່ຈາກທ່ານກໍໄດ້ຂ້າທັງ Berenice ແລະບຸດຂອງນາງ, Ptolemy ບຸດຂອງ Philadelphus ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຄາດຕະກຳເຫຼົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ບຸກເຂົ້າ Syria, ສັງຫານ Laodice, ແລະດຳເນີນໄປໄກຈົນເຖິງ Babylon. ຈາກ Polybius ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ Ptolemy, ຜູ້ມີສະຫຍາມວ່າ Euergetes, ເມື່ອຖືກຍຸດຍາງຢ່າງຫນັກໂດຍການປະຕິບັດອັນໂຫດຮ້າຍຕໍ່ Berenice ນ້ອງສາວຂອງຕົນ, ໄດ້ຍົກທັບເຂົ້າ Syria ແລະຍຶດເມືອງ Seleucia, ຊຶ່ງຕໍ່ມາອີກຫຼາຍປີໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ໂດຍກອງບ້ອງກັນຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງ Egypt. ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ອມປາການຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ. Polyenus ຍືນຢືນວ່າ Ptolemy ໄດ້ຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນເຈົ້ານາຍເໝືອດິນແດນທັງໝົດ ຈາກ Mount Taurus ໄປໄກຈົນເຖິງ India, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີສົງຄາມຫຼືການຮົບ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ຍົກຄຸນນັ້ນໃຫ້ບໍ່ດີໂດຍຄວາມຜິດພາດ ແທນທີ່ຈະເປັນບຸດ. Justin ຍືນຢືນວ່າ ຖ້າ Ptolemy ບໍ່ຖືກເອີ້ນກັບໄປ Egypt ໂດຍການກ່າວວ່າມວນວາຍພາຍໃນ, ທ່ານຈະໄດ້ຄອບຄອງອານາຈັກທັງໝົດຂອງ Seleucus. ດັ່ງນັ້ນກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາໃນອານາດປົກຄອງຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ ແລະໄດ້ກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ, ດັ່ງທີ່ພະຍາກອນໄດ້ພະຍາກອນໄວ້ແລ້ວ. ແລະທ່ານຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕາມບ້ອມປາການກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ; ເພາະ Seleucus Callinicus ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນການຖືກເນລະເທດ, ຍ້ອນການຕົກຈາກຫຼັງມ້າຂອງຕົນ; ແລະ Ptolemy Euergetes ມີຊີວິດຢູ່ຫຼັງຈາກທ່ານອີກສອງສິບປີ.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

ລັກສະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນປະການໜຶ່ງຂອງໂຮມ, ແລະດັ່ງນັ້ນຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ, ຄື ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເທິງບັນລັງ ຈະຕ້ອງພິຈາລະນາປະສານທາງພູມສາດສາມປະການ. ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອອີງທຳອິດໃນໄລຍະຫຼັງຈາກອານາຈັກຂອງອາເລັກຊານເດີຖືກແຕກອອກ ໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໂດຍເຊເລວຄັສ ນັກກາຕິຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນນາຍພົນໃຫ້ແກ່ບໂຕເລມີ (ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້) ຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງລະຫວ່າງ 316 ແລະ 312 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຂັ້ນທີ 5 ກ່າວເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງນີ້ເມື່ອມັນກ່າວວ່າ, "ແລະກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະເຂັ້ມແຂງ, ແລະເຈົ້ານາຍຄົນໜຶ່ງຂອງລາວ; ແລະລາວຈະເຂັ້ມແຂງຍິ່ງກວ່າຜູ້ນັ້ນ." ບໂຕເລມີເປັນກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້, ແລະລາວມີນາຍພົນຄົນໜຶ່ງ (ເຈົ້ານາຍຄົນໜຶ່ງຂອງລາວ) ຜູ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ເຂັ້ມແຂງຍິ່ງກວ່າບໂຕເລມີ, ແລະວະລີສຸດທ້າຍຂອງຂັ້ນທີ 5 ກ່າວວ່າ, "ແລະຈະມີອຳນາດປົກຄອງ; ອຳນາດປົກຄອງຂອງລາວຈະເປັນອຳນາດປົກຄອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່." ນາຍພົນຂອງບໂຕເລມີຄືເຊເລວຄັສ ຈະກາຍເປັນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອອີງທຳອິດ. ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຊເລວຄັສກາຍເປັນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ, ລາວຈະຕ້ອງແຍກຕົວອອກຈາກກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງພິຈາລະນາແດນທາງພູມສາດສາມແຫ່ງ.

ພົນທຳອິດທີ່ຖືກເຊເລວຄັສພິຈາລະນາເປັນທິດຕາເວັນອອກໃນປີ 301 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຕໍ່ມາ ລາວໄດ້ພິຈາລະນາທິດຕາເວັນຕົກ (ຊຶ່ງເຄີຍຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງຜູ້ສືບທອດຂອງອາເລັກຊານເດີ) ໃນປີ 286 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະຕໍ່ມາລາວໄດ້ຮັບດິນແດນທີ່ສາມຂອງລາວທາງທິດເໜືອ ເມື່ອລາວພິຈາລະນາຄືນໃນປີ 281 ກ່ອນ ຄ.ສ. ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງບັນລັງໃນປີ 281 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ສັນຍາສັນຕິພາບທີ່ຕໍ່ມາໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນກັບກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໃດໜຶ່ງໃນປີ 252 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃນປີ 246 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເບເຣນິເຊ (ເຈົ້າຍິງແຫ່ງທິດໃຕ້), ບຸດຊາຍຂອງນາງ, ແລະຜູ້ຕິດຕາມທັງໝົດຂອງນາງ ໄດ້ຖືກປະທານຊົງອີດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໄດ້ຈັບຕົວບຸດຊາຍຂອງລາວດີເຊ ຄືເຊເລວຄັສ ຄາລິນີຄັສ ແລະໄດ້ພາລາວກັບໄປຍັງອີຢິບ, ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ຕ້າຍເນື່ອງຈາກຕົກຈາກຫຼັງມ້າ. ການຄອງລາດຂອງກະສັດອີງທຳອິດແຫ່ງທິດເໜືອແມ່ນຈາກປີ 281 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງ 246 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຊຶ່ງເທົ່າກັບສາມສິບຫ້າປີ.

ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອອີງທຳອິດໃນບົດທຣີສິບເອັດ ໄດ້ພິຈາລະນາປະສານທາງພູມສາດສາມປະການເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເທິງບັນລັງ. ໂຮມນອກຣົດໄດ້ພິຈາລະນາປະສານທາງພູມສາດສາມປະການເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເທິງບັນລັງ [ເບິ່ງ ດານເຮອນ 8:9], ແລະ ໂຮມພາຍໃຕ້ສັນຕະບາບາກໄດ້ພິຈາລະນາປະສານທາງພູມສາດສາມປະການເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເທິງບັນລັງ [ເບິ່ງ ດານເຮອນ 7:20]. ໂຮມສະໄໝໃໝ່ກໍ່ພິຈາລະນາປະສານທາງພູມສາດສາມປະການເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເທິງບັນລັງ [ເບິ່ງ ດານເຮອນ 11:40–43].

ເມື່ອໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງບັນລັງແລ້ວ, ກະສັດອີງທຳອິດແຫ່ງທິດເໜືອໄດ້ປົກຄອງເປັນເວລາສາມສິບຫ້າປີ. ເມື່ອໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງບັນລັງແລ້ວ, ໂຮມນອກຣົດໄດ້ປົກຄອງເປັນ "ເວລາ" ໜຶ່ງ (ສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີ). ເມື່ອໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງບັນລັງແລ້ວ, ໂຮມສັນຕະບາບາໄດ້ປົກຄອງເປັນ "ເວລາໜຶ່ງ, ເວລາຫຼາຍ ແລະ ເຄັ່ງໜຶ່ງຂອງເວລາ" (ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ). ເມື່ອໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນເທິງບັນລັງແລ້ວ, ໂຮມສະໄໝໃໝ່ຈະປົກຄອງເປັນສິບສອງເດືອນໃນເຊີງສັນຍາລັກ (ຊຶ່ງຍັງໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງອີກວ່າ "ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ").

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ "ປະຫວັດສາດຫຼາຍສ່ວນທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນດານເຮອນ ບົດທີ 11 ຈະຖືກຊໍ້າຄືນ." ຈາກນັ້ນ ນາງໄດ້ຍົກຂັ້ນທີ 31 ຫາ 36 ມາອ້າງ ແລະກ່າວວ່າ "ເຫດການທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບທີ່ຖືກພັນລະນາໄວ້ໃນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ." ໃນຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນ ໂຮມນັ້ນຂອງສັນຕະບາບາ (ສິ່ງໜ້າຊັງທຶກະທຳໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເປົ່າ) ຖືກ "ຕັ້ງ" ຂຶ້ນເທິງບັນລັງໃນປີ 538

ແລະຈາກນັ້ນກໍຂຶ້ນເທິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເວລາ "ຫຼາຍມື້" (ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ) ຈົນກວ່າ "ຄວາມຂັດເຄື່ອງ" ຄັ້ງທຳອິດຈະສຳເລັດລົງໃນປີ 1798. ປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ທີ 31 ຫາ 36 ຖືກຊ້ຳຄືນອີກໃນຫຼັກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທີ 11, ແຕ່ປະຫວັດສາດນັ້ນກໍໄດ້ຖືກສະແດງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຢ່າງສົມບູນແລ້ວໃນຂໍ້ທີ 5 ຫາ 9.

ການສະຖາປະນາ Seleucus ໃຫ້ເປັນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໃນປີ 281 BC ສອດຄ່ອງກັບປີ 538. ທັງສອງຢ່າງນີ້ ບັນດາໂຕແທນແຫ່ງການຂຶ້ນຄອງບັນລັງຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງການພິສູດອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການ. ໄລຍະເວລາແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ papacy ຖືກສະແດງອອກຫຼາຍຮູບແບບ; ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ສິບສອງເດືອນ, ເວລາ, ເວລາທັງຫຼາຍ ແລະ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເວລາ, ຊ່ວງໜຶ່ງ, ແລະ ສາມປີເຄິ່ງ. ການປົກຄອງຂອງ Seleucus ມີຢູ່ສາມສິບຫ້າປີ, ແລະ ໜຶ່ງສ່ວນສິບ ຫຼື ໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສາມສິບຫ້າ ຄືສາມປີເຄິ່ງ. ໜຶ່ງສ່ວນສິບຂອງສາມສິບຫ້າປີຍັງຖືກສະແດງອອກເປັນ "ສາມຈຸດຫ້າ" (3.5) ປີ. "ສາມປີເຄິ່ງ" ເປັນສັນຍາລັກຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການປົກຄອງຂອງ papacy.

ສັນຕະປາບາໄດ້ຮັບບາດແຜອັນເຖິງຕາຍຂອງຕົນໃນປີ 1798 ເມື່ອກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້, Napoleon Bonaparte (ໝາຍເຖິງ "ບຸດຜຸ້ມໃຊກ"), ໄດ້ສົ່ງນາຍພົນຂອງຕົນໄປຈັບອົງສັນຕະປາບາເປັນເຊລັອຍ. ໜຶ່ງປີຕໍ່ມາ ໃນປີ 1799 ອົງສັນຕະປາບາໄດ້ສັນພະຊົນໃນການຖືກເລະເທດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອອົງທຳອິດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກນຳໄປເປັນເຊລັອຍໂດຍກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້ເຊັ່ນກັນ. Seleucus Callinicus ໄດ້ໄສຍຸຕິວິດໂດຍຕົກຈາກຫຼັງມ້າຂະນະຖືກກັກຕົວຢູ່ໃນອີຢິບ. ອົງສັນຕະປາບາແມ່ນຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງສັດຮ້າຍ. ສັດຮ້າຍນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງລະບົບການເມືອງທີ່ອົງສັນຕະປາບາໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອກະທຳກິດຈະການອັນເປັນຊາຕານຂອງຕົນ. ສັດຮ້າຍນັ້ນຖືກສັງຫານໃນປີ 1798, ແລະອົງສັນຕະປາບາຜູ້ທີ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງ ແລະຄອງອຳນາດເໜືອສັດຮ້າຍນັ້ນ ກໍໄດ້ສັນພະຊົນໃນອີກໜຶ່ງປີຕໍ່ມາ. Seleucus Callinicus ໄດ້ໄສຍຸຕິວິດໂດຍຕົກຈາກຫຼັງມ້າ (ສັດຮ້າຍທີ່ລ້າວຂຶ້ນ). ການຕົກເປັນເຊລັອຍຂອງສັນຕະປາບາໃນປີ 1798 ແລະ 1799 ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຫັນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຢ່າງສົມບູນໂດຍການຖືກຈັບເປັນເຊລັອຍຂອງກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອອົງທຳອິດ.

ສົງຄົມນຳໃຫ້ພຣະພິໄລດຂອງກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຕົກມາເທິງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ ຄືການທຳລາຍສັນຍາສະຫງົບ, ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍການປະຖົມເບເຣນຣີ (ເຈົ້າສາວຈາກຝ່າຍໃຕ້) ແລະການຕາຍຂອງນາງຕໍ່ມາໃນມືຂອງລາໂອດິເຊ. ນາໂບເລອອນໄດ້ເຂົ້າເຮັດສັນຍາສະຫງົບລະຫວ່າງຝຣັ່ງປະຕິວັດກັບລັດຂອງສັນຕະປາບາໃນປີ 1797. ສັນຍານັ້ນຖືກເອີ້ນຊື່ຕາມເມືອງໂຕເລນຕ໌ໃນ ໃນແອນໂຄນາ, ປະເທດອິຕາລີ, ບ່ອນທີ່ໄດ້ມີການລົງນາມສັນຍານັ້ນ. ມັນໄດ້ສົນສຸດລົງຢ່າງເປັນທາງການໃນເດືອນກຸມພາ ປີ 1798 ເມື່ອຝຣັ່ງໄດ້ຈັບສັນຕະປາບາໄປເປັນເຊລັອຍ. ເຫດຜົນທີ່ສັນຍານັ້ນຖືກຍົກເລີກ ກໍຄືຄວາມພະຍາຍາມຂອງຝຣັ່ງໃນການແຜ່ຂະຫຍາຍການປະຕິວັດຂອງຕົນ.

ນາຍພົນ Duphot ຂອງ Napoleon ໄດ້ຍູ້ໃນນະຄອນໂຮມໃນປີ 1797 ໃນຖານະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກອງກຳລັງຍົກພົນຂອງຝຣັ່ງທີ່ຖືກສົ່ງມາໂດຍ Directory ຊຶ່ງເປັນລັດຖະບານຜູ້ປົກຄອງຂອງຝຣັ່ງໃນເວລານັ້ນ. ຈຸດປະສົງຂອງການຍົກພົນຂອງຝຣັ່ງໄປຍັງອິຕາລີ ຊຶ່ງລວມເຖິງການປະກົດຕົວຂອງນາຍພົນ Duphot ໃນນະຄອນໂຮມນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນແກ່ສາທາລະນະລັດໂຮມັນ ຊຶ່ງເປັນລັດພັນທະມິດທີ່ດຳລົງຢູ່ໃດ້ໄລຍະສັ້ນ ແລະໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍກອງກຳລັງປະຕິວັດຝຣັ່ງໃນແຫຼມອິຕາລີ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ຝຣັ່ງໄດ້ມີບົດບາດຢ່າງແຂງຂັນໃນການສະໜັບສະໜູນຂະບວນການປະຕິວັດ ແລະໃນການເຜີຍແຜ່ອຸດົມຄະຕິແຫ່ງການປະຕິວັດໄປທົ່ວທະວີບຢູໂຣບ. ໃນອິຕາລີ ພວກເຂົາໄດ້ມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະໂຄ່ນລົ້ມລະບອບລາຊາທິປະໄຕ ແລະສະຖາປະນາສາທາລະນະລັດຕ່າງໆ

ທຶນຖືກຈຳລອງແບບຕາມສາທາລະນະລັດຝຣັ່ງ.

ການບາກົດຕົວແລະການກະທຳຂອງ Duphot ໃນໂຮມໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການຄັດຄ້ານຈາກຝ່າຍອະນຸລັກນິຍົມ ລວມທັງຜູ້ສະໜັບສະໜູນລັດສັນຕະປາບາ ແລະບັນດາຊຸມນາງທ້ອງຖິ່ນ. ໃນເດືອນທັນວາ ຄ.ສ. 1797 ໃນລະຫວ່າງການປະເຊີນໜ້າລະຫວ່າງກອງທັບຝຣັ່ງ ແລະຜູ້ສະໜັບສະໜູນລັດສັນຕະປາບາ, ນາຍພົນ Duphot ຖືກລອບສັງຫານ, ແລະດັ່ງນັ້ນ ຂໍ້ອ້າງອັນເປັນຂໍ້ອ້າງບັງຫນ້າໃຫ້ Napoleon ສົ່ງນາຍພົນ Berthier ໄປຈັບສັນຕະປາບາເປັນເຊື້ອຢ່າງໃນປີຕໍ່ມາ ຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນ.

ສັນຍາສັນຕິພາບທຶນຖືກລະເມີດລະຫວ່າງກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້ ແລະກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ ໄດ້ຈັດຫາແຮງຈູງໃຈໃນປະຫວັດທັງສອງ ສຳລັບການທຶກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອຖືກຈັບເປັນເຊື້ອໂດຍກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້.

ຂໍ້ທີ່ແປດກ່າວວ່າ, "shall also carry captives into Egypt their gods, with their princes, and with their precious vessels of silver and of gold." ເມື່ອ Ptolemy ກັບຄືນສູ່ອີຢິບ ຕາມການສຳເລັດແຫ່ງຂັນ, ຊາວອີຢິບໄດ້ມອບຕຳແໜ່ງ "Euergetes" (ຜູ້ອຸປະຖຳ) ໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເປັນການຍ້ອງຍໍສຳລັບຜົນງານຂອງເຂົາໃນການນຳຮູບພະ ແລະ ວັດຖຸອັນມີຄ່າຂອງພວກເຂົາກັບຄືນມາ ຊຶ່ງກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ຖືກກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຍຶດໄປຈາກພວກເຂົາ. ໃນປີ 1798, ການບຸ້ນສະດົມໂຮມໂດຍພວກຝຣັ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ໃນວັນໜຶ່ງວັນດຽວເທົ່ານັ້ນ ບັນດານັກປະຫວັດສາດໄດ້ບັນທຶກວ່າ ມີພາຫະນະລາກດ້ວຍມ້າຫ້ຮ້ອຍຄັນ ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມກັນທາງທະຫານຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ຖືກເຫັນວ່າອອກຈາກເມືອງ.

ຂະບວນແຫ່ນັ້ນປະກອບດ້ວຍປະຕິມາກຳໂບຮານເປັນຈຳນວນມະຫາສານ ແລະຈົດຕະກຳແຫ່ງຍຸກ Renaissance ຊຶ່ງຝຣັ່ງກຳລັງຍຶດເອົາຕາມຂັກກໍ່ນິດຂອງສັນຕິສັນຍາເມືອງ Tolentino ທຶນຖືກລະເມີດນັ້ນ. ບັນດາຜົນງານສິນລະປະເຫຼົ່ານັ້ນລວມມີກຸ່ມປະຕິມາ Laocoon, Belvedere Apollo, Dying Gaul, Cupid and Psyche, Ariadne on Naxos, Medici Venus, ແລະຮູບບຸນຂະໜາດມະຫຼົກຂອງແມ່ນ້ຳ Tiber ແລະ Nile; ຜົນຖັກລາຍ ແລະຈົດຕະກຳຂອງ Raphael, ລວມທັງ the Transfiguration, the Madonna di Foligno, the Madonna della Sedia, Titian's Santa Conversazione; ແລະຜົນງານອື່ນໆອີກເປັນອັນຫຼາຍ. ກ່ອນຈະເຖິງຫຼາຍປີຕໍ່ມາ ສົມບັດທຶນຖືກລັກເຫຼົ້າຈຶ່ງໄດ້ຖືກນຳອອກສະແດງໃນ Musee Napoleonian ຢູ່ໃນ Louvre, ຊຶ່ງໄດ້ເປີດໃນປີ 1807. ດັ່ງທີ່ Ptolemy ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງເພາະໄດ້ສົ່ງຄືນສົມບັດແກ່ຊາວອີຢິບ, ສົມບັດທຶນຖືກຂົນສົ່ງມາຈາກໂຮມໂດຍກຳລັງຖືກນຳໄປຈັດໄວ້ໃນພາກສ່ວນຂອງພິພິທະພັນທີ່ຕັ້ງຊື່ຕາມ Napoleon.

ຂໍ້ທີ່ກຳເຖິງຂໍ້ທີ່ກຳ ແມ່ນເປັນຄູ່ຂະໜານຢ່າງສົມບູນກັບປະຫວັດສາດທິດສະດີໃນປີ 538 ແລະສິ້ນສຸດໃນປີ 1798 ແລະ 1799. ຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ທີ່ສາມສົບເອັດເຖິງຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫົກ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຫົກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດນັ້ນ, ຊຶ່ງພັນລະນາເຖິງການໄດ້ຮັບອຳນາດຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງໂຮມສະໄໝໃໝ່ ໃນຂະນະທີ່ມັນພິຈາລະນາປະສານສານ, ແລະໃນຫຼັກສູດກຳເຖິງຈຸດຈົບຂອງມັນໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍ. ຈາກນັ້ນ ຂໍ້ທີ່ສິບ ກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດຂອງປີ 1989.

ແຕ່ບັນດາບຸດຊາຍຂອງເຂົາຈະຖືກປຸກເຮົ້າຂຶ້ນ ແລະຈະລວບລວມກອງກຳລັງໃຫຍ່ຫຼວງເປັນອັນຫຼາຍ; ແລະຜູ້ໜຶ່ງຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະຈະຖ້ວມລົ້ນ ແລະຈະຜ່ານໄປ; ຈາກນັ້ນເຂົາຈະກັບມາ ແລະຈະຖືກປຸກເຮົ້າຂຶ້ນ ຈົນເຖິງບ້ອມບາການຂອງເຂົາ. ດານເຮືອນ 11:10.

ການສຳເລັດໃນປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ທີ່ສິບເປັນແບບຢ່າງເຖິງປີ 1989 ເມື່ອຕຳແໜ່ງສັນຕະປາບາ ໃນພັນທະລັບກັບ Ronald Reagan ໄດ້ "ຖ້ວມລົ້ນ" ແລະ "ຜ່ານໄປທົ່ວ" ສະຫະພາບໂຊວຽດ ໂດຍປະໄວພຽງແຕ່ບ້ອມບາການຂອງມັນ (ຮັດເຊຍ) ໃນຂະນະທີ່ສະຫະພາບໂຊວຽດ (USSR)

ໄດ້ແຕກສະລາຍລົງພາຍຫຼັງ Perestroika.

ແລະໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະເຂົ້າໂຈມຕີທ່ານ;
ແລະກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຈະຍົກມາຕໍ່ສູ້ທ່ານດັ່ງພາຍໜຸ່ມ, ພ້ອມດ້ວຍລົດຮົບ ແລະພວກທະຫານມ້າ
ແລະເຮືອຈຳນວນຫຼາຍ; ແລະທ່ານຈະບຸກເຂົ້າໄປໃນຫຼາຍປະເທດ ແລະຈະຖ້ວມລົ້ນຜ່ານໄປ. ດານເຮນ
11:40.

ປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ສືບຕໍ່ເປັນຕົວແທນຂອງການໂຕ້ຕອບກັບຄຳຕຳກຳນົດຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໂດຍກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໃນປີ 246 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການໂຕ້ຕອບກັບຄຳຕຳກຳນົດຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໂດຍກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໃນປີ 1798.

ຂໍ້ສືບຕໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍໃນປີ 1798 ເມື່ອກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ (ຝຣັ່ງທົບເຊືອພຣະເຈົ້າ) ໄດ້ນຳບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍມາສູ່ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ (ອຳນາດສັນຕະປາບາ), ແລະໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນການລົ້ມສະຫລາຍຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍໃນປີ 1989. ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍໃນປີ 1798 ຖືກສະແດງໃນຂໍ້ສືບຕໍ່ໂດຍວະລົງ, "ແລະໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຈະຜັກດັນເຂົ້າ." ເຄື່ອງໝາຍ "ຈ້າສອງຈຸດ" (:) ທີ່ແຍກສ່ວນທ້າຍຂອງຂໍ້ສືບຕໍ່ ບົ່ງຊີ້ເຖິງ "ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ" ຄັ້ງຕໍ່ໄປໃນປີ 1989. "ແລະກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຈະເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ເຂົ້າດັ່ງລົມພາຍ, ພ້ອມທັງລົດຮົບ, ແລະພົນມ້າ, ແລະເຮືອຫຼາຍລຳ; ແລະລາວຈະເຂົ້າໄປໃນບັນດາປະເທດທັງຫຼາຍ, ແລະຈະຖ້ວມລົ້ນ ແລະຜ່ານໄປ."

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ທຸກປະຊາຊາດທີ່ໄດ້ກ້າວຂຶ້ນສູ່ເວທີແຫ່ງການກະທຳ
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຄອງຕາແຫ່ງຂອງຕົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອຈະໄດ້ປະຈຳກັນ
ມັນຈະບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງ 'ຜູ້ເຜົ່າເບື້ອງ ແລະ ອົງຜູ້ບໍລິສຸດ' ຫຼືບໍ່.
ຄຳພະຍາກອນໄດ້ຂັດຕາມການຜິງດຂຶ້ນແລະການລົ້ມສະລາຍຂອງອານາຈັກໃຫຍ່ຂອງໂລກ—ບາບີລອນ,
ເມໂດ-ເປີເຊຍ, ກຣີກ, ແລະ ໂຣມ. ກັບແຕ່ລະອານາຈັກເຫຼົ່ານີ້
ດັ່ງດຽວກັນກັບບັນດາປະຊາຊາດທີ່ມີອຳນາດນ້ອຍກວ່າ ປະຫວັດສາດໄດ້ຊ້ຳຮອຍຕົນເອງ.
ແຕ່ລະອານາຈັກມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບຂອງຕົນ, ແຕ່ລະອານາຈັກລົ້ມເຫຼວ,
ສະຫງ່າລາສີຂອງມັນຈາກຫາຍໄປ, ອຳນາດຂອງມັນສູນສົນໄປ,
ແລະຕາແຫ່ງຂອງມັນກໍ່ຖືກຄອງແທນໂດຍອີກອັນຫນຶ່ງ...."

"ຈາກການລຸກຂຶ້ນແລະການລົ້ມສະຫຼາຍຂອງບັນດາຊາດຕ່າງໆ
ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ບາກົດແຈ້ງໃນໜ້າພຣະຄຳພີອັນບໍລິສຸດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ວ່າ
ລັດສະໝີພາບພາຍນອກແລະທາງໂລກພຽງແຕ່ນັ້ນໄດ້ຮັບຄຳພຽງໃດ. ບາບີລອນ,
ພ້ອມດ້ວຍອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມທັງປວງຂອງມັນ, ຊຶ່ງໂລກຂອງພວກເຮົານັບແຕ່ນັ້ນມາບໍ່ເຄີຍໄດ້
ເຫັນອີກ,—ອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນເບື້ອງເໝືອນມັນຄົງແລະຍືນຍົງເຫຼືອ
ກິນ,—ມັນໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປຢ່າງສົນເຊີງພຽງໃດ! ດັ່ງ "ດອກໄມ້ຂອງຫຍ້າ" ມັນໄດ້ພົ້ນໄປແລ້ວ.
ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານກໍ່ພົ້ນໄປດັ່ງນັ້ນ. ມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຜູ້ກຳລັງພັດພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ
ແລະສະແດງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະຍືນຍົງຢູ່ໄດ້.
ຫຼັກການຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ໝັ້ນຄົງ ທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາຮູ້ຈັກ." Education, 177, 184.